

Матеріали Міжнародної науково-технічної конференції молодих учених та студентів.

Актуальні задачі сучасних технологій – Тернопіль 19-20 грудня 2012.

УДК 378

Олеся Смолінська

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка, Україна

**КУЛЬТУРНО-ОСВІТНІЙ ПРОСТІР ПЕДАГОГІЧНИХ УНІВЕРСИТЕТІВ ЯК
МЕТОДОЛОГІЧНА ОСНОВА НЕПЕРЕРВНОСТІ МАЙБУТНЬОГО
ПРОФЕСІЙНОГО ВДОСКОНАЛЕННЯ ВИПУСКНИКІВ**

Olesya Smolinska

**CULTURAL AND EDUCATIONAL SPACE OF PEDAGOGICAL UNIVERSITIES AS
METHODOLOGICAL BASIS OF CONTINUOUS FUTURE OF PROFESSIONAL
IMPROVEMENT OF GRADUATING STUDENTS**

Інформаційна революція, що відбулася у зв'язку із науково-технічною, докорінно змінила не тільки сутність соціальних взаємодій, підвищивши їх інтенсивність, збільшивши тривалість, стерла не лише державні кордони, а й суттєво розмила межі особистого простору, пришвидшивши, з одного боку, життєвий цикл інформації, з іншого — знизивши її особистісну вагомість. Таким чином, інформаційна складова, що впродовж століть посідала чільне місце як мета-функція освіти, потрохи втрачає свої позиції, натомість стає метою-засобом, а це перетворює сутність будь-яких навчально-виховних впливів, оскільки з процесу передавання історичного, культурного, соціального досвіду вони трансформуються у процес педагогічного супроводу особистості.

Вищезазначене насамперед відображається на сутності педагогічної освіти, як такої, що своїм завданням має провідне ресурсне (кадрове) забезпечення майбутніх навчально-виховних взаємодій на різних освітніх рівнях. Отже, виходячи із тези про зміну цілей та функцій педагогічної освіти, зазначимо, що актуальними завданнями, які належить розв'язати науково-педагогічній спільноті, є шляхи внутрішньої реорганізації культурно-освітнього простору як запоруки часово-просторової тяглості навчально-виховних впливів.

Розглядаючи проблему неперервності освіти, зауважимо, що, хоча із радянських часів і збереглася унікальна (порівняно з іншими професіями) система атестації та післядипломної освіти вчителів, винесена поза межі педагогічних університетів, все ж, по-перше, вона не поширюється на викладачів ВНЗ, в тому числі й непедагогічних; по-друге, немає чітко вираженої ступеневості, навіть зважаючи на різні атестаційні категорії, слухачі працюють за однаковими програмами курсової підготовки; по-третє, у своїй роботі заклади післядипломної педагогічної освіти, на відміну від педагогічних університетів, сповідують інститутські підходи, що визначають вузько спрямовану професійну фаховість та етичність. Все це зумовлює внутрішню завершеність таких курсів, не формуючи передумов для подальшого самонавчання та саморозвитку, що дискредитує ідею неперервності та висхідної ступеневості педагогічної освіти протягом життя, є однією з причин сповільнення прогресивного розвитку галузі в цілому та її ланок зокрема.

Таким чином, методологічно зумовленою перспективою щодо реалізації неперервності педагогічної освіти є опора на цінності, що функціонують у культурному просторі університетської освіти, який найкраще відображає сучасні суспільно-інформаційні процеси, у сердовищі якого здійснюється цілепокладання, формуються нові професійно-педагогічні відносини, визначається їх місце у загальній системі соціальних комунікацій.